

[Inger Stilling Pedersen]

I redegørelsen tales der om overordnede mål for kulturpolitikken, bedre samfundsmiljø og livskvalitet, men spørgsmålet er, hvad vi forstår ved »bedre« og »livskvalitet«. Det vil nok afhænge af, hvilket samfund vi ønsker, for bedre kan for andre betyde dårligere, og det, vi forstår ved livskvalitet, kan af andre opfattes som livsforringelse. Hvad dækker ordet »kvalitet«? Der tales så meget i redegørelsen om kvalitetsbedømmelse. Vil denne bedømmelse ikke ofte være afhængig af de enkelte menneskers forståelse af dette ord?

Kristeligt folkeparti ser i kunsten en afspejling af menneskets mulighed på godt og ondt. Vi ønsker ikke ensretning eller censur. Der skal være fri meningsdebat på alle områder, men der er en gruppe, som vi ikke må glemme, og det er børn og unge. Dem har vi i en kulturkrav på at sikre.

Ytringsfriheden er af afgørende betydning for et demokratisk samfunds beståen. Derfor må enhver have mulighed for at udtrykke sig, men igen under ansvar. Pressen har været inde i debatten, og vi er enige i, at det er vigtigt, at der sikres en reel mulighed for, at alle synspunkter kan komme frem. Her kan man vel sige, at en eller anden form for pressestøtte næppe kan undgås, hvis det skal sikres.

Kristeligt folkeparti går ind for, at det offentlige støtter skabende og udøvende kunst, men vi mener, at støtten skal gives til uddannelse og til værket. Vi er imod livsvarige hædersgaver til kunstnere. Det er ikke rimeligt, at der skal gøres forskel på kunstnere og andre samfundsgrupper, og vi vil fastholde, at de såkaldt sagkyndige udvalg inden for de forskellige kunstgrene kun skal have indstillingsret. Ministeren må i alle tilfælde træffe den endelige afgørelse med ansvar over for folketinget. Udvalgene bør efter vores mening udvides til 5 personer, og jeg kan da berolige hr. H. C. Hansen med, at vi ikke ønsker at støtte bevillinger til Kunstfondet, før loven er ændret. Vi har sagt 5 personer, fordi vi mener, at 3 personer kan udpeges så snævert og så ensidigt, at afgørelsen kun tilgodeser bestemte opfattelser, og vi synes, at vi i den senere tid har haft mange eksempler på det. De er nævnt, hr. H. C. Hansen nævner dem selv, måske for at vi andre ikke skulle behøve at nævne dem, når det blev vores tur. Der er nævnt bøger, der er nævnt

Solvognen og mange andre ting. Jeg vil også fastslå her, at vi ikke har noget imod, at man trykker de ting og sender dem ud, men det skal ikke være på det offentlige bekostning.

Repræsentantskabet må udvides med medlemmer fra amterne og fra Færøerne og Grønland, og det er, fordi vi ønsker, at Kunstfondet medvirker til at bevare de forskellige egne kulturpræg.

Kristeligt folkeparti ønsker ikke, at vi direkte skal støtte den politiserende kunst, ligesom vi naturligvis vil modsætte os, at samfundsnedbrydende virksomhed skal støttes og have adgang til skolerne. Jeg vil her gerne slå fast, at samfundskritik og samfundsnedbrydning ikke er det samme.

Teatergrupper, hvis formål alene synes at være at omstyrte det bestående samfund, skal naturligvis have lov til at spille deres stykker, men de skal ikke have statsstøtte og uhindret adgang til at spille for børn og unge under dække af skolen eller børnehaven. Det må frem i lyset, hvad teaterstykkerne drejer sig om, så forældre har mulighed for at vurdere, om de ønsker, at deres børn skal se stykkerne.

Børneteatre er en særdeles vigtig sag, og vi må afsætte større beløb til dette formål. Men desværre må vi sige, at den ensidighed, der har præget dette område, har bevirket, at der ikke synes at være større interesse for denne sag. Og så vil jeg gerne spørge: har det nuværende teaterråd sikret alsidighed på dette område? Er man indstillet på at tilgodese børneteatre, der ønsker at spille stykker for hele familien, og som ikke ønsker at påvirke i én bestemt retning? Jeg har også lyst til at spørge: hvor længe kan et teaterråd få lov til at sidde, og er det muligt under forskellige påskud at sikre sig en plads i rådet længere end beregnet?

En fri og mangfoldig massekommunikation er en forudsætning for demokrati. Danmarks radio og tv er i kraft af sine påvirkningsmuligheder en magtfaktor i det danske samfund. Kristeligt folkeparti ønsker at arbejde for, at seere og lyttere får større indflydelse, men så længe der er tale om et monopol – vi ønsker gerne et tv 2 – må vi sikre, at det ikke misbruges til ensidige udsendelser. Alsidighed må kræves, og det bør påtales, når den ikke er til stede. Det kan måske være lidt svært for medarbejderne selv at finde